

Chuyện về cậu bé đi nhặt ve chai giúp đỡ hàng trăm người nghèo

09:37 16/01/2019

Dù có chỉ số IQ thấp, đường về nhà Thịnh còn không nhớ nổi, nhưng nhiều năm qua điều đặn mỗi ngày cậu bé 17 tuổi này vẫn đi gom nhặt ve chai để mua đồ ăn cho hàng trăm người nghèo.

Không nhớ đường về nhà

Năm nay 17 tuổi, em Đỗ Văn Thịnh (quận Liên Chiểu, Đà Nẵng) thậm chí còn quên cả đường về nhà. “Em nhớ được mặt người, nhưng không nhớ gặp họ ở đâu, nhớ được những chuyện cách đó vài tháng, vài năm, nhưng không nhớ chuyện vài phút trước”, Thịnh nói.

Ông Đỗ Văn Khương (45 tuổi, ba của Thịnh) chia sẻ, IQ của Thịnh thấp hơn người bình thường, em cũng không có sức lực tốt như người khác. Ngày nhỏ Thịnh cũng đi học, nhưng đến năm 11 tuổi, bệnh trầm trọng hơn. “Ai nói gì xong, vài phút sau Thịnh ngơ ngác hỏi lại. Dù bắt chuyện rất nhanh, nhưng nhớ được điều gì quá 5 phút đã là một kỳ tích với em”, ông Khương chia sẻ.

Thịnh gặp nhiều khó khăn trong học tập, em không thể nhớ được mặt chữ và các con số. Đến cuối năm 2014, Thịnh xin ba cho nghỉ học để đi nhặt ve chai kiếm tiền. Nhà nghèo, đồ đạc không có nhiều, vậy mà không ít lần vì quên, Thịnh làm mất tài sản. “Nhiều lần điện thoại được người ta cho, nó để quên ở giỏ xe đạp bị lấy mất. Còn có lần để xe đạp ven biển đi nhặt ve chai rồi không nhớ mình để ở đâu, mất xe, Thịnh phải đi bộ hơn 10 cây số để về nhà”, ông Khương cho biết.

Công việc hàng ngày của Thịnh.

Đi chùa niệm Phật từ năm 2011, Thịnh biết đến những CLB thiện nguyện và đi theo để học hỏi. Ba năm sau, Thịnh đã biết tự kêu gọi quyên góp cho hoạt động của mình. Từ những ngôi nhà tình thương đến các bệnh viện ở trong thành phố, nơi nào cũng có dấu chân của Thịnh đi qua.

Dáng gầy nhom, những ngón tay lều khèo không buộc chắc được bao tải ve chai lên xe, nhưng cậu bé ấy vẫn cố chất lên chở 3-4 bao kình càng. Vì hay quên mà có lần Thịnh mua đường, sữa làm từ thiện, nhà chật chội nên em gửi lại nơi khác, nhưng rồi không nhớ đã gửi cho ai. Đến khi có người nhắc thì đã hết hạn, bao nhiêu công sức đổ sông đổ bể.

Bà Nguyễn Thị Hà (45 tuổi, ngụ đường Âu Cơ) chia sẻ: “Thật sự thấy nó tội lắm, nên cứ thành thói quen, có vỏ chai, sắt vụn lại gói để sẵn. Thành bé trí tuệ kém vậy chứ chẳng bao giờ thấy em nó buồn, ngang qua là hát hò, cười nói suốt”.

Khát khao được giúp đỡ người khác

Một ngày của Thịnh bắt đầu bằng việc đi nhặt vỏ chai. Cậu kiếm được khoảng 100 nghìn đồng, một nửa đưa ba đi chợ, một nửa để vào quỹ từ thiện. Để có thêm tiền duy trì quỹ của mình, từ chiều tối cậu tự đi đến các hàng quán xin quyên góp.

Tối gần đây nhất, Thịnh mua 300 chiếc bánh mì và 300 hộp sữa rồi đạp xe đến Bệnh viện Ung bướu Đà Nẵng. Cậu tươi cười đến từng phòng phát bánh mì và sữa cho bệnh nhân. 11 tầng, hơn 100 phòng bệnh, Thịnh đi phát quà không thiếu phòng nào.

“Hôm nay mệt không con, chắc đi cả ngày rồi”, khắp hành lang bệnh viện là những lời hỏi thăm và cảm ơn đến Thịnh. Nhận phần quà nhỏ, mọi người đáp lại cậu những nụ cười rung rung. Suốt đoạn đường về nhà, Thịnh cứ nhắc lại điều làm em tiếc nuối “Em quên 4 hộp sữa ở nhà, phát thiếu cho 2 người cũng vì quên”.

Trong bốn năm qua, những đồng tiền bán ve chai và kêu gọi ủng hộ đã giúp Thịnh tổ chức được khoảng 300 buổi phát đồ ăn như thế. Cậu bày tỏ: “Em chỉ mong muốn duy nhất, ngày nào đó em sẽ được thành lập một câu lạc bộ thiện nguyện của riêng mình, được chính quyền địa phương cấp phép để em không còn bị những cái xua tay từ mọi người khi em đi quyên góp”.

Làm nghề lái xe tải, từ khi ly hôn, ông Khương không đi làm xa và chấp nhận làm ít đi để có thời gian chăm sóc Thịnh và con trai út năm nay 12 tuổi. “Có bữa hai đĩa nấu ăn, đổ nhiều dầu ăn, lửa bén cao, suýt cháy nhà. Tôi lo, từ đó không dám đi làm xa, để có gì bất trắc còn chạy về”, ông nói. Ba của Thịnh cứ chực rớt nước mắt khi nghĩ đến tương lai của con trai. Tuổi thơ của Thịnh bị không ít bạn bè trêu chọc, ông chỉ mong sau này xã hội quan tâm đến Thịnh để em có được một cuộc sống bình an.

Trịnh Uyên